

Arrest

**nr. 225 437 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat S. VANBESIEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 9 oktober 1975 als minderjarige samen met zijn ouders toe in België.

1.2. Op 16 november 1983 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker loopt tijdens zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied verschillende veroordelingen op tussen 1993 en 2010. Er worden in de periode tussen 1994 en 2017 ook meerdere processen-verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, afzetterij,

afpersing, vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, oplichting en zware diefstallen.

1.4. Op 1 juli 1996 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd door het gemeentebestuur te Lier. De geldigheid van zijn verblijfskaart vervalt hierdoor.

1.5. Op 19 oktober 2011 vraagt verzoeker om opnieuw te worden ingeschreven, wat hem op 18 februari 2003 wordt geweigerd. Hij wordt tevens bevolen het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen die beslissing wordt door de Raad van State bij arrest nummer 153.187 van 27 december 2005 verworpen.

1.6. Verzoeker dient op 15 mei 2003 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bestuur verklaart die aanvraag op 24 augustus 2004 onontvankelijk.

1.7. Op 18 september 2005 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, doch hij mag beschikken zonder meer.

1.8. Op 18 januari 2010 komt verzoeker vrij uit de gevangenis te Antwerpen en wordt hij bevolen het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen dat bevel worden bij arrest nummer 39 939 van 9 maart 2010 verworpen door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Op 8 maart 2010 wordt verzoeker andermaal bevolen het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Hij wordt op 2 april 2011 vrijgelaten.

1.10. Op 15 oktober 2012 vraagt verzoeker om opnieuw te worden ingeschreven, wat hem op 20 november 2012 wordt geweigerd met bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten.

1.11. Verzoeker wordt op 19 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld.

1.12. Het bestuur beveelt verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen dat bevel worden bij arrest nr. 185 146 van 5 april 2017 verworpen door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.13. Op 25 september 2018 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, namelijk zijn Belgische geregistreerde partner mevr. S. V., met wie hij op 14 september 2018 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

1.14. Op 21 maart 2019 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2018 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1971

Geboorteplaats: TANGER

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2500 LIER

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische geregistreerde partner S. V. (RR: xxx) met wie hij op 14.09.2018 een wettelijke samenwoning afsloot.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Antwerpen dd. 14.10.1993 voor heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf en voor het niet hebben van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 12.01.1995 voor opzettelijke slagen en verwondingen
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 13.03.1995 voor bezit, handel en invoer van verdovende middelen, psychotrope stoffen en gebruik in groep van verdovende middelen van slaapmiddelen of andere psychotrophe stoffen
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 29.02.1996 voor diefstal met geweld of bedreiging en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 29.09.1996 voor opzettelijke slagen en verwondingen
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 18.03.1998 voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 22.10.1998 voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 25.10.1999 voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling)
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Mechelen dd. 25.06.2001 voor handel en bezit in verdovende middelen
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Antwerpen dd. 30.10.2001 voor poging tot afpersing (herhaling) en mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling)
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Turnhout dd. 31.10.2003 voor bezit van verdovende middelen (herhaling)
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Antwerpen dd. 18.01.2010 voor afpersing en afpersing, bij nacht, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank Antwerpen dd. 19.10.2010 voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (meermaals) alsook voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (meermaals)
- Veroordeling voor de correctionele rechtbank van Mechelen dd. 23.10.2017 voor het bezit, de aankoop, het transport en de verkoop van narcotische, psychotrope stoffen.
- Veroordeling voor de politierechtbank van Antwerpen dd. 27.03.2018 voor rijden onder invloed en rijden zonder houder te zijn van een rijbewijs.

Daarnaast heeft betrokkene verschillende pv's opgelopen over een periode van 1989 tot 2018:

DSBS/00522924 Geen misdrijf: bevel tot gevangenneming +2 maanden

ME.16.L5/00796818 Ontvluchting van gevangenen

ME.55.L5/00040817 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

ME.60.L5/00044117 Drugs / bezit

ME.60.L5/00044117 Drugs / bezit

ME.43.L6/00249517 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

ME.36.L5/00616415 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer

ME.60.L5/00616515 Drugs / bezit

AN.11.LB/01494410 Afpersing

AN.45.LB/11182310 Bedreiging met bevel of voorwaarde

AN.45.LB/10833209 Bedreiging zonder bevel of voorwaarde

ME.45.L5/00536408 Bedreiging zonder bevel of voorwaarde

ME.45.L5/00536408 Vereniging van misdadigers
 ME.45.L5/00536408 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer
 ME.36.L5/00547208 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer
 AN.36.LB/01693307 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren - bezit
 AN.45.LB/09800905 Bedreiging met bevel of voorwaarde
 AN.50.L5/10605505 Opzettelijke vernielingen
 DE.45.L4/00175805 Bedreiging met bevel of voorwaarde
 AN.43.LB/07354204 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 AN.26.LB/07354304 Afzetterij
 TU.60.56/10021900 Drugs / bezit
 AN.36.16/10570999 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren - bezit
 ME.36.31/10264799 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-handel
 ME.20.15/00157298 Oplichting (old)
 AN.17.48/10026397 Zware diefstal
 ME.45.35/10098797 Bedreiging met bevel of voorwaarde
 ME.50.15/00163497 Opzettelijke vernielingen (old)
 ME.43.15/00248997 Opzettelijke slagen en verwondingen (old)
 ME.60.01/00148395 Drugs / verkopen
 ME.60.01/00404895 Drugs / handel
 /00023894 Opzettelijke vernielingen (old)
 /00009092 Zware diefstal
 /00169292 Drugs / bezit
 /00111492 Drugs / bezit
 /00095792 Opzettelijke slagen en verwondingen (old)
 /00109492 Drugs / bezit
 /00095591 Opzettelijke slagen en verwondingen (old)
 /00034789 Opzettelijke slagen en verwondingen (old)
 /00267389 Zware diefstal
 /00087989 Opzettelijke slagen en verwondingen (old)

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene liep immers tussen 1993 en 2017 ettelijke correctionele veroordelingen op, gaande van 15 dagen gevangenis tot 3 jaar gevangenisstraf, en dit wegens verdovende middelen, heling en niet verzekerd rijden, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met geweld en opzettelijke slagen, bedreigingen, afpersing, verboden wapendracht (bij nacht), wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ongeneeslijke ziekte, blijvende arbeidsongeschiktheid, verlies van orgaan of zware verminking tot gevolg en bedreiging tegenover bloedverwanten. In de periode tussen 1989 en 2018 werden ook meerdere processen-verbaal opgesteld voor drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, afzetterij, afpersing, vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, oplichting en zware diefstallen.

Naast het gegeven dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen niet mals zijn, en dat betrokkene dus een gevaar vormt voor de fysieke integriteit van mensen in onze maatschappij, kan worden opgemerkt voor wat de veelvuldige drugsfeiten dat de 'georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen. Het feit dat betrokkene in 1993 vader is geworden van een - inmiddels meerderjarig - Belgisch kind, ZNAGUI, Karim (RR: 93.08.12 343-45), heeft hem al die tijd niet weerhouden om een crimineel pad te bewandelen. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België onophoudelijk niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid enerzijds tegenover zijn kind destijds en tot op heden, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Betrokkene is weliswaar op vierjarige leeftijd aangekomen in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt sinds 1996). Het is des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie – die overigens voor het merendeel intussen de Belgische nationaliteit dragen, en ondanks dat betrokkene stelt hier een sociaal leven, een vriendenkring en kennissenkring opgebouwd te hebben, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat de herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten zoals bezit en handel van drugs, opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreiging en afpersing. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime periode, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, op welke basis hij dit ook wenst te verkrijgen. Dat betrokkene recentelijk een nieuwe partner heeft, met wie hij een wettelijke samenwoning afsloot, in casu de referentiepersoon, kan aan al het voorgaande geen afbreuk doen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan betrokkene niet voldoende kansen zouden gegeven zijn.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene.

Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn waardoor betrokkenes economische belangen met deze beslissing alvast niet in het gedrang komen. Nergens uit het dossier blijkt bovendien dat er enig medisch bezwaar zou zijn tegen het nemen van deze beslissing of enige graad van uitzonderlijke sociale of culturele integratie. Betrokkene is heden 48 jaar en heeft in het verleden kortstondig legaal verblijf gehad in België. Hij werd echter afgevoerd in 1996. Sindsdien werden hem enkele bevelen om het grondgebied te verlaten betekend waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en werd hem een herinschrijving geweigerd. In de loop der jaren heeft betrokkene een crimineel parcours doorlopen met talloze veroordelingen en PV's die ter zijnen laste werden opgesteld. Uit zijn gerechtelijke antecedenten en de historiek van het dossier lijkt mijnheer immers ononderbroken in België te verblijven sinds zijn aankomst in 1980. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij rechten zou kunnen putten uit verder ononderbroken illegaal verblijf. De duur van zijn verblijf in België kan aldus geenszins een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan, evenmin als zijn leeftijd. Wat betrokkenes gezinssituatie betreft dient opgemerkt te worden dat een gezinsleven voor betrokkene kennelijk geen voldoende motivatie uitmaakt om zich conform de bestaande wetgeving te gedragen. Indien betrokkene dit niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dat zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te

worden genomen. Uit het strafregister blijkt dat betrokkene door de Belgische overheid, bij monde van de correctionele rechtbank regelmatig opnieuw de kans is gegeven zich te herpakken (zie bijvoorbeeld de vele gevangenisstraffen waarbij uitstel werd toegekend). Betrokkene heeft dit vertrouwen keer op keer beschaamd. Dus is deze beslissing wel degelijk gerechtvaardigd en is het aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden en zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen, om mogelijks op termijn, wanneer hij heeft aangetoond zich wel aan de strafrechtelijke bepalingen van zijn gastland (of land van origine) te kunnen houden, een nieuwe gezinshereniging aan te vragen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2017 een inreisverbod heeft gekregen van 8 jaar. Hij ging hiertegen in beroep, doch dit beroep tot nietigverklaring werd verworpen. Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft dit inreisverbod en het bijhorend bevel geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn wettelijk samenwonende partner, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een Belg en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 10, 40bis, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing (stuk 1) stelt de volgende motivering: (...). Verzoeker kan hier absoluut niet mee akkoord gaan.

Ten eerste kan hij niet akkoord gaan met de argumentatie van verwerende partij dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of openbare veiligheid. Eerst en vooral verwijst verwerende partij naar een aantal PV's dewelke blijkens zijn opgesteld in de periode 1989 tot 2018. Verwerende partij laat echter na om te duiden wanneer de PV's in kwestie zouden zijn opgesteld, hetgeen niettemin essentieel is om te kunnen nagaan of verzoeker al dan niet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de fundamentele belangen van de samenleving zou uitmaken. De eenvoudige aanduiding "old" bij sommige van de PV's zonder enige verdere informatie hieromtrent is duidelijk onvoldoende en laat verzoeker niet toe om hierin adequaat standpunt in te nemen, hetgeen een duidelijke schending van de rechten van de verdediging uitmaakt. Verwerende partij kan zich dan ook niet rechtsgeldig baseren op de ongedateerde vermeldingen van een aantal PV's om de aanvraag van gezinshereniging van verzoeker te weigeren.

Vervolgens verwijst verweerder naar een aantal veroordelingen van verzoeker. Verzoeker merkt op dat deze veroordelingen zich voornamelijk situeren in de periode tussen 1993 en 2010, zijnde aldus reeds meer dan 9 jaar geleden, zodat zij niet meer recent genoeg of actueel genoeg meer zijn. Verzoeker is inderdaad toen veroordeeld en heeft hiervoor zijn straf uitgezeten, waarna hij ook in vrijheid gesteld werd onder welbepaalde voorwaarden, onder toezicht van zijn justitie- assistente, welke hij tot een goed einde heeft gebracht. Het is duidelijk dat verzoeker sindsdien zichzelf herpakt heeft en deze feiten hem niet zomaar 9 jaar later ten laste kunnen worden gelegd in het kader van huidige procedure. Verzoeker erkent dat er twee recente veroordelingen zijn, doch wenst erop te wijzen dat deze feiten ondertussen ook reeds twee jaar geleden zijn.

Ondertussen heeft verzoeker tegen deze veroordelingen hoger beroep aangetekend, zodat hiermee geen rekening mee kan gehouden worden. Hij betwist deze feiten en zal zijn aanspraken hieromtrent bij

de bevoegde rechtbank aanhalen. Evenwel is hij de strafuitvoering, via een elektronische enkelband (stuk 5), voorlopig in afwachting van een behandeling in hoger beroep, aan het ondergaan en dit tegelijk met de uitoefening van een job, waarbij hij wil laten zien dat hij zijn straf niet wil ontlopen en dat hij toch de inspanning doet om tegelijkertijd een job te houden.

Ten tweede meent verzoeker dat er in casu onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familiaal belang, meer bepaald art. 8 EVRM. Zoals door verwerende partij ook erkend wordt is het duidelijk dat verzoeker reeds vanaf jonge leeftijd in België verblijft, zijnde in casu al meer dan 44 jaar! Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn sociaal leven en zijn kennissenkring zich afspelen in België. Verzoeker spreekt zowel Nederlands als het Frans kent geen Arabisch of Berbers, zijnde de twee landstalen van Marokko. Daarnaast is verzoeker de vader van Z. K, geboren op (...) 1993, welke eveneens de Belgische nationaliteit heeft (RR xxx) Verzoeker heeft met zijn zoon een zeer goede band en ziet deze nog regelmatig. Hij heeft hier ook een vriendin met de Belgische nationaliteit, mevrouw S. V. RR xxx, met wie hij reeds geruime tijd een relatie heeft.

Recent zijn zij ook wettelijk gaan samenwonen en is huidige procedure opgestart.

Alle naaste familieleden van verzoeker zijn daarenboven ook woonachtig in België en hebben de Belgische nationaliteit verkregen. Zijn vader (Z. A.) en zijn moeder (ET. M.) wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit. Zijn broers en zussen verblijven ook allemaal in België en de meeste hiervan hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Zijn zus Z. H. woont in Diepenbeek en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen. Zijn zus Z. A. woont in Lier en heeft de Belgische nationaliteit, net als haar drie kinderen. Zijn zus Z. H. is ondertussen overleden, doch had eveneens de Belgische nationaliteit. Zijn broer Z. M. woont in Tremelo, is getrouwd met een Belgische en heeft eveneens een zoon met de Belgische nationaliteit. Hetzelfde geldt voor verzoeker zijn nonkels en tantes en zijn neven en nichten. Verzoeker en zijn familie hebben een hechte band en zien elkaar regelmatig. Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt en hij dus niet kan terugkeren naar Marokko, waar er verzoeker niets meer wacht. Verweerder stelt dat al deze argumenten niet weerhouden kunnen worden, omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten in het verleden en dat daarom het belang van de staat primeert op dat van betrokkene en art. 8 E.V.R.M. Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven. Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt. Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

“De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn.

Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- *de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- *de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- *de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;*
- *de nationaliteit van de betrokkenen;*
- *de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- *de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;*
- *de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*
- *de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- *het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- *de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd*

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157. Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd: Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 44 jaren in België. Vervolgens dient er rekening gehouden te worden met de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere, waarbij nogmaals verwezen kan worden naar de naaste gezinsleden van verzoeker, die allemaal in België wonen en waarvan de meeste ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen én het feit dat verzoeker ook al een halfjaar wettelijk samenwoont met mevrouw S. V.. Eveneens dient er rekening gehouden worden met de kinderen van verzoeker, waarbij verzoeker een zoon heeft, zijnde Z. K., met wie hij al vele jaren een goede band en regelmatig contact mee heeft; Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, waarbij verzoeker enerzijds al zijn sociale, culturele en familiale banden heeft met België en helemaal geen van dergelijke banden met Marokko. De argumentatie van verweerder dat verzoeker en zijn partner, mevrouw S., zich in het buitenland (lees Marokko) kunnen vestigen, minstens elkaar bezoeken in het buitenland of elders. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker en zijn partner zich via de moderne communicatiemiddelen met elkaar in contact kunnen blijven houden. Dergelijke argumentatie gaat niet op. Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar de geschreven verklaring van mevrouw S., welke een oprecht en juist beeld schets van hem (stuk 2). Verzoeker en zijn wettelijke samenwonende partner wonen samen en dit is een wettelijke verplichting conform art. 1476 BW teneinde een wettelijke samenwoning aan te gaan. Aldusdanig komt het niet toe aan een ambtenaar om in deze verzoeker en zijn partner te verplichten om niet te voldoen aan deze wettelijke verplichting. Daarnaast is mevrouw S. al meer dan 20 jaren werkzaam in de verzekeringswereld, waarbij het voor haar onmogelijk is om haar job op te zeggen om samen met verzoeker naar Marokko te verhuizen, waar haar jobkansen onbestaande zijn (cfr stuk 2). Hetzelfde geldt natuurlijk voor verzoeker zelf, welke na een medische ingreep (stuk 3), werk heeft gezocht en ondertussen al maanden aan het werk is (stuk 4). Tenslotte kan men moeilijk bij een wettelijke samenwonende partner stellen dat men de contacten kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dit gedurende 8 jaren. Dergelijke argumentatie gaat in tegen art. 8 EVRM, waarbij een gezinsleven meer is dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook of Whatsapp. Het gezinsleven, conform art. 8 EVRM, waarborgt affectieve, intieme en lichamelijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie. Deze argumentatie van verweerder gaat bijgevolg niet op.

Ten derde stelt verwerende partij dat nergens blijkt dat verzoeker zou tewerkgesteld zijn of dat er medische bezwaren zouden voorhanden zijn tegen het nemen van deze beslissing. Dit gaat echter niet op. In casu heeft verzoeker zich eind augustus 2018 laten opereren aan zijn schouder, meer bepaald werd een schroef uit zijn linkerschouder verwijderd (stuk 3). Na een revalidatieperiode is hij vanaf februari 2019 aan het werk en dit in eerste instantie via interimcontracten (stuk 4), waarbij hem binnen enkele weken een vast contract is beloofd. De bestreden beslissing heeft weldegelijk een impact op zijn beroepsleven, wat in casu niet werd onderzocht. Verzoeker beseft dat hij in het verleden serieuze

misstappen heeft gezet, doch hij heeft de straffen, die hij hiervoor gekregen heeft, allemaal ondergaan en dit met een positief gevolg. Hij heeft, door toedoen van zijn wettelijke partner, mevrouw S., het roer geheel omgedraaid en houdt zich verre van illegale zaken. Verzoeker woont samen, hij heeft werk en houdt zich op het rechte pad. Verzoeker wenst dat hiermee rekening gehouden wordt, zodat hij zijn positieve ingesteldheid verder kan behouden en bewijzen ten opzichte van de Belgische maatschappij.

Hoewel verweerder bepaalde criteria wel kort vermeldt, is het duidelijk dat een enkele verwijzing naar een aantal oude veroordelingen op zich onvoldoende is om al deze elementen zomaar opzij te schuiven en aldus geen correcte afweging uitmaakt, zodat de beslissing dd. 21 maart 2019 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht voldoet. De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen. Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen, met name de artikelen 10, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite. De bestreden beslissing steunt op artikel 43 van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite vastgesteld dat het verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing. Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de opgeworpen zorgvuldigheidsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische geregistreerde partner S. V. (RR: xxx) met wie hij op 14 september 2018 een wettelijke samenwoning afsloot. Het verblijfsrecht wordt met de bestreden beslissing geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en omwille van het persoonlijk gedrag. In de bestreden beslissing wordt een gedetailleerd overzicht gegeven van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker werd meermaals veroordeeld voor het bezit van verdovende middelen.

Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het HJEU al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Daarnaast heeft het HJEU geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HJEU heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HJEU dat de "de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze en overeenkomstig voormelde rechtspraak van het HJEU en EHRM geoordeeld als volgt:

"Naast het gegeven dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen niet mals zijn, en dat betrokkene dus een gevaar vormt voor de fysieke integriteit van mensen in onze maatschappij, kan worden opgemerkt voor wat de veelvuldige drugsfeiten dat de 'georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'.

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer))."

Verzoekers betoog dat de meeste veroordelingen dateren van lange tijd geleden, dat hij zijn leven heeft gebeterd en zijn straffen heeft uitgezeten, doen geen afbreuk aan de aard van de door hem gepleegde drugsfeiten en de rechtspraak van het HJEU en het EHRM die dienaangaande duidelijk is. Er werd wel degelijk aangetoond dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker erkent dat er twee recente veroordelingen zijn, doch wenst erop te wijzen dat deze feiten ondertussen ook reeds twee jaar geleden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Mechelen op 23 oktober 2017 werd veroordeeld voor het bezit, de aankoop, het transport en de verkoop van narcotische, psychotrope stoffen. De feiten van deze veroordeling situeert zich alweer in de sfeer van de drugshandel, zodat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze besluit dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Het betoog dat verzoeker tegen de recentste veroordelingen hoger beroep heeft aangetekend betekent niet dat verweerder geen rekening mag houden met het vonnis van 23 oktober 2017 van de correctionele rechtbank van Mechelen, net omdat de veroordeling zich alweer situeert in de sfeer van de drugshandel. Het gegeven dat verzoeker een elektronische enkelband draagt versterkt het oordeel van de verweerder alleen maar.

De door verzoeker gepleegde feiten hebben betrekking op drugshandel, wat een ernstig misdrijf is. De mate waarin hij hieraan effectief heeft deelgenomen, heeft geen implicatie op de beoordeling voor het gevaar voor de openbare orde. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58).

Uit bovenstaande overwegingen blijkt een grondig onderzoek van de verweerder alvorens de bestreden bijlage 20 te treffen. De bestreden bijlage 20 is niet beperkt tot het louter opsommen van de strafrechtelijke veroordelingen of van de talrijke processen-verbaal die ten zijnen laste werden opgesteld. Zo wordt erop gewezen dat sprake is van recidive en worden de aard en de ernst van de gepleegde feiten benadrukt. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt meer bepaald duidelijk dat de verweerder – in navolging van het Hof van Justitie – zwaar tilt aan de druggerelateerde feiten. Zelfs indien de weergave van de processen-verbaal onvoldoende zou zijn gespecificeerd, blijft de passage aangaande de verwijzing naar de rechtspraak van het HJEU en EHRM nog overeind.

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij meent dat er geen afdoende rekening gehouden werd met zijn persoonlijke situatie waaronder, de relatie die hij heeft met een Belgische onderdaan, zijn Belgische zoon, zijn ouders, broers en zussen die in België verblijven, zijn jarenlange verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling. De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering omtrent die elementen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens artikel 8.2 van het EVRM moet de inmenging in een gezins- en/of privéleven minstens één van de acht rechtmatige belangen beogen, zijnde de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de preventie van wanorde of misdaad, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het EHRM heeft met betrekking tot migratiezaken meermaals verwezen naar de preventie van wanorde of misdaad en de openbare veiligheid en benadrukte de ernst van de door de vreemdeling gepleegde feiten, de sterke banden met het herkomstland en de mogelijkheid voor zijn echtgenote en kinderen om hem daarnaar te volgen, waardoor het EHRM geen schending achtte van artikel 8 van het EVRM (Zie: EHRM, 12 juni 2012, Bajsultanov t. Oostenrijk).

Zoals blijkt uit de motivering wordt in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker weerlegt niet dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te hebben geschaad en te kunnen schaden.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing enkel een weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt. Aangezien er geen bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven kan verzoeker gewoon voldoen aan de “*wettelijke verplichting*” om samen te wonen met zijn partner en eventueel werken.

Een schending van de artikelen 10, 40bis, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC